

Judy Blume (n. 1938) și-a petrecut copilăria în orașul Elizabeth, din statul New Jersey, inventând povești. Cele douăzeci și patru de cărți scrise de ea au câștigat peste nouăzeci de premii, însă cele mai importante sunt acelea acordate de tinerii cititori.

Povestea unui omuleț din clasa a patra este primul volum dintr-o serie de cinci romane despre Peter, Colțunaș și Sheila. „Sursa inspirației pentru Colțunaș a fost fiul meu, Larry, aflat la vîrstă când abia începuse să meargă. Dar ideea episodului cu țestoasa Picurici e luată dintr-o știre. Nu vreau să stric surpriza lecturii, dar aş spune totuși că Larry n-a făcut niciodată ce face Colțunaș în ultimul capitol al cărții. Și asta mă bucură foarte mult!” mărturisea Judy Blume.

Judy Blume locuiește pe insula Key West, împreună cu soțul ei, George Cooper. Au trei copii și un nepot.

Roy Doty (1922 – 2015) a fost un cunoscut și apreciat ilustrator american. A realizat desenele pentru o sută șaptezeci și cinci de cărți pentru copii, fiind, în același timp, autorul a douăzeci și șapte dintre ele. Caricaturile, ilustrațiile și benzile sale desenate au apărut în numeroase publicații celebre din SUA.

JUDY BLUME

Povestea unui omuleț din clasa a patra

Ilustrații de Roy Doty

Traducere din engleză
de Diana Marin-Caea

Ediția a III-a, revizuită

ARTHUR

1 | Marele câștigător

Am câștigat-o pe Picurici la petrecerea de ziua lui Jimmy Fargo. Toți ceilalți au plecat acasă cu peștișori aurii în pungulițe de plastic. Am câștigat-o pentru că am ghicit că erau trei sute patruzeci și opt de jeleniuri în borcanul doamnei Fargo. De fapt, ne-a spus ea mai târziu, erau patru sute douăzeci și trei. Totuși, eu am fost cel mai aproape de adevăr.

— Peter Warren Hatcher este marele câștigător, a anunțat doamna Fargo.

La început, mi-a părut rău că n-am luat și eu un peștișor auriu. Apoi Jimmy mi-a dat un acvariu de sticlă. Înăuntru erau trei pietre și niște apă. O țestoasă mică și verde dormea pe piatra cea mai mare. Toți ceilalți se uitau la peștișorii aurii. Știam ce gândesc. Ar fi vrut și ei țestoase mici și verzi.

În drum spre casă, venind de la petrecerea lui Jimmy, mi-am botezat țestoasa Picurici. Locuiesc

la numărul 25 Vest, pe 68th Street. E un bloc vechi, dar are unul dintre cele mai bune lifturi din New York. Are oglinzi de jur împrejur. Te poți vedea din orice unghi. Mai are și o banchetă căptușită pe care te poți așeza dacă ești prea obosit ca să stai în picioare. Numele liftierului este Henry Bevelheimer. Ne lasă să-i spunem Henry, pentru că Bevelheimer e foarte greu de pronunțat.

Apartamentul nostru este la etajul al doisprezecelea. Dar nu trebuie să-i mai spun asta lui Henry. El știe deja. Cunoaște pe toată lumea din bloc. E aşa de deștept! Știe chiar și că am nouă ani și că sunt în clasa a patra.

I-am arătat-o pe Picurici.

— Am câștigat-o la ziua de naștere a unui prieten, am zis.

— Maică-ta o să fie surprinsă, a zâmbit Henry.

Henry a avut dreptate. Mama a fost surprinsă de-a binelea. A rămas cu gura căscată când i-am spus:

— Uite ce-am câștigat la petrecerea lui Jimmy Fargo!

I-am arătat țestoasa mititică și verde:

— I-am dat deja un nume... Picurici! Nu e un nume grozav pentru o țestoasă?

Mama s-a strâmbat:

— Nu-mi place cum miroase.

— Cum adică? am întrebat.

Mi-am apropiat nasul de Picurici. Nu mirosea a nimic altceva decât a țestoasă. „Deci Picurici mirosease a țestoasă“, mi-am zis. „Ei bine, aşa și trebuie, pentru că asta este!“

— Și nici n-am de gând să am grija de ea, a adăugat mama.

— Sigur că nu, i-am spus. E țestoasa mea și eu voi avea grija de ea.

— O să-i schimbi apa și o să-i cureți acvariul, și o să-i dai de mâncare, și tot ce mai trebuie? a întrebat.

— Da, am zis. Ba chiar mai mult. O să am grija să fie fericită.

De data asta, mama a scos un sunet ciudat. Ca un mormăit.

M-am dus în camera mea. Am pus-o pe Picurici pe șifonier. Am încercat să-o mângâi și să-i spun că o să fie fericită cu mine. Dar nu e ușor să mângâi o țestoasă. Nu sunt moi și blănoase și nu se gudură pe lângă tine. Totuși aveam, în sfârșit, un animăluț al meu.

Mai târziu, spre seară, când m-am așezat la masă, mama mi-a spus:

— Miroși a țestoasă. Peter, du-te și spală-te pe mâini!

Unii ar putea crede că mama e cea mai mare problemă a mea. Nu-i plac țestoasele și-mi spune

mereu să mă spăl pe mâini. Asta nu înseamnă doar să le trec prin apă. *Spălatul* înseamnă că trebuie să folosesc săpun și să-mi frec mâinile una de alta. Apoi trebuie să le clătesc și să le șterg. Ar fi trebuit să știu lucrurile astea până acum. Le-am auzit de atâtea ori!

Dar mama nu e cea mai mare problemă a mea. Și nici tata. El petrece o groază de vreme uitându-se la reclamele de la televizor. Asta pentru că lucrează în publicitate. Zilele astea, reclama lui preferată e cea de la Juicy-O. A făcut-o chiar el. Iar președintele lui companiei Juicy-O i-a plăcut atât de mult, încât i-a trimis lui tata o ladă întreagă de Juicy-O, ca să ajungă pentru toată familia. Gustul băuturii e o combinație de portocale, ananas, grepfrut, pere și banane. (Și, dacă vreți să știți adevărul, m-am cam săturat s-o beau.) Dar nici Juicy-O nu e cea mai mare problemă a mea.

Cea mai mare problemă a mea este fratele meu, Farley Drexel Hatcher. Are doi ani și jumătate. Toată lumea îi spune Colțunaș. Îi plâng de milă când mă gândesc că o să crească mare cu un nume ca ăsta, dar nu suflu o vorbă. Nu e treaba mea.

Colțunaș îmi stă mereu în drum. Strică tot ce vede. Iar când se enervează, se întinde pe podea și țipă. Și dă din picioare. Și dă cu pumnii. Singurele momente în care îmi place de el sunt acelea când

doarme. Își suge patru degete de la mâna stângă și plescăie.

Când Colțunaș a văzut-o pe Picurici, a zis:

— Ohhhhh... uite!

Iar eu i-am spus:

— Asta e țestoasa *mea*, ai înțeles? *A mea!* Să nu te atingi de ea!

— Nu atingi..., a zis Colțunaș și s-a hлизit ca un smintit.